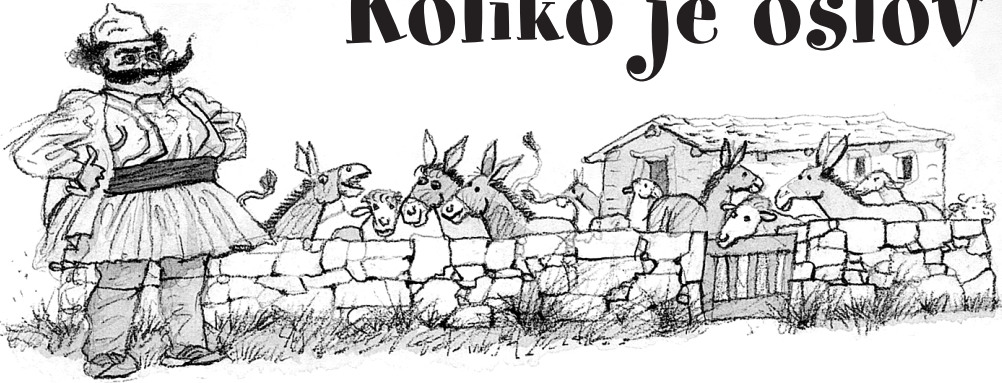

Bolgarska ljudska
Prevedla: Katja Špur
Priredila: Anja Štefan
Ilustriral: Matjaž
Schmidt

Koliko je oslov

Nasredin Hodža ni bil posebno pameten, zato pa kar dovolj bogat. Imel je velik hlev in v njem se je trlo krav, konj, oslov in ovc.

Nekega dne se je odločil, da nekaj oslov proda. Stopil je v hlev, odbral jih je pet in jih odgnal na sejem. Tekel je za njimi, jih priganjal, a pot je bila dolga in Nasredin se je kmalu upehal. Pa je zajahal zadnjega, da si malo oddahne. Jaha, jaha in se zagleda v osle, ki so stopali pred njim.

»Čakaj, čakaj!« se prestraši. »Saj so le še štirje! Eden se je izgubil! Brž nazaj, da ga poiščem!«

Skočil je z osla, stekel par korakov nazaj, potem pa jih je vendar preštel še enkrat. »Ena ... dva ... tri ... štiri ... pet. Lepa reč. Zdaj jih je pet. Kdaj se je vrnil?« se je čudil Nasredin Hodža.

Veselo je stopil za njimi in spet zajahal tistega zadnjega. Pred mestom je svoje osle preštel še enkrat, počasi in po vrsti, vse, ki so hodili

pred njim. »Ena ... dva ... tri ... štiri. Kako? Ena ... dva ... tri ... štiri?«

Nasredin Hodža ni mogel verjeti. Enega že spet ni bilo nikjer.

Skočil je z osla, da ga poišče, takrat pa je ob poti zagledal Zvitega Petra. »Reci, Zviti Peter, koliko je oslov?« ga je vprašal in se nesrečno popraskal po glavi.

»Dokler hodim, jih je pet, ko sedem v sedlo, pa pred sabo vidim le še štiri.« Zviti Peter se je zasmel. »Ej, Nasredin,« je rekel, »oslov je šest! Le da ima eden samo dve nogi!«

